

NELLY RAPP

I BERGAKUNGENS SAL

Martin Widmark
Emil Maxén

BONNIER
CARLSEN

NELLY RAPP

I BERGAKUNGENS SAL

© *Text* Martin Widmark 2010, 2024

© *Bild* Emil Maxén 2024

Formgivning Lena Thunell

En produktion från Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Tryckt av Interak Printing House, Polen 2024

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7979-220-6

HEJ!

Det är jag som är Nelly Rapp! Jag är en monsteragent och min kompis Valle har också blivit det.

Vi har båda utbildats på Monsterakademin. Först jag (som blev agent nummer 10) och sedan Valle (som blev agent nummer 11).

"Vad är en monsteragent?" undrar säkert du.

Jo, det är alltså en person som bekämpar monster och spöken.

"Ha, ha", skrattar du kanske. "Vad är det för rövarhistorier? Det finns väl inga monster heller. Och spöken – det är ju bara småbarn som tror på sånt!"

Jag förstår om du säger så, för så trodde jag också – tidigare. I dag tror jag inte – jag vet att de finns.

DE HÄR ÄR MED I BOKEN

Nelly

London

Tomten

Häxan

Bergakungen

Trollet

Kapitel 1

I Trollskogen

Det var en sån där underbar höstdag. Luften var alldeles klar och jag hade bestämt mig för att ta en lång promenad i skogen med min hund, London. Jag tänkte att om vi hade tur kanske vi kunde hitta lite svamp.

När vi kom in i skogen släppte jag London lös. Jag visste att han alltid kom när jag visslade på honom. Han satte genast nosen i mossan och sprang runt bland granarna och tallarna.

Skogen hette Trollskogen och den var verkligen mystisk och spännande.

Vinden susade högt däruppe i träd-
topparna och marken var täckt av en
grön, tjock mossa.

Jag tänkte på det som LENA-SLEVA
hade berättat för mig på Monster-
akademin:

– Förr i tiden, förstår du Nelly, då
bodde det fullt med troll, tomtar, älvor
och annat småfolk i våra skogar. Om du

gick ut i naturen då, kunde du vara säker på att stöta på någon av dem. Nu för tiden ser man på sin höjd spår efter dem.

Jag tittade mig omkring i Trollskogen. Kanske kunde jag hitta spår efter ett troll, tänkte jag. Bakom en nerfallen gran såg jag ett hål i marken mellan två stenar.

Det kunde vara vättarnas ingång till underjorden, tänkte jag. Och i den mjuka mossan kunde jag se en stor ring, där det inte växte någonting. Där hade säkert älvorna dansat. Längre in i skogen fanns en mycket stor sten. Jag gick dit för att titta närmare på den.

– Jättarna, förstår du, hade LENA-SLEVA berättat, gillade inte kyrkor och sånt. Om de hörde någon sjunga en psalm, till exempel, då blev de ursinniga.

– En psalm? sa jag. Vad är det?

LENA-SLEVA skakade på huvudet och förklarade att en psalm är en sång som man brukar sjunga i kyrkan.

Så sjöng min lärare lite ur en psalm för mig: *Jesus älskar alla barnen, alla barnen på vår jord*. Sedan berättade hon vidare:

– Och när kyrkklockorna ringde blev jättarna alldeles rasande. Då kunde de ta upp stora stenblock och kasta mot kyrkan, för att få tyst på oväsendet.

Jag la handen på den stora stenen i skogen. Den som hade kastat den här måste verkligen vara jättestor.

London kom springande emot mig. Han gnällde tyst och buffade mig i knäveckan med nosen. Det betyder att han vill att jag ska följa med honom. Han brukar göra så när han vill att vi ska gå ut, till exempel.

Jag följde efter honom och vi kom till en liten glänta i skogen. Och där i det höga gräset stod en man böjd över någonting och en annan stod bredvid och skrev i en bok. Jag undrade först om de kunde vara såna där tomtar som LENA-SLEVA hade pratat om. Men de här två hade höga gröna gummistövlar på sig, och röda kepsar på huvudet. De liknade inte alls tomtarna som min lärare hade beskrivit.

London gav till ett skall och männen vände sig förvånat om.

– Nämen, får vi sällskap, sa mannen med boken. Vad trevligt.

London och jag gick närmare, och då såg vi att den andre mannen tittade på en mätare av något slag.

– Vad är det här för något? frågade jag.

– Vi mäter rörelser i jorden, svarade mannen, fortfarande böjd över sitt instrument.

– Va? sa jag förvånat. Skulle jorden röra på sig? Det kan den väl inte heller?

– Det kan den visst, sa den andre mannen. Men som tur är verkar den inte göra det just här.

– Som tur är? Vad menar du med det? frågade jag.

– Därför att vi ska bygga en motorväg här, svarade mannen vid mätaren.

– Här i Trollskogen, sa jag förskräckt. Då förstörs ju skogen!

– Tyvärr. Vägen måste fram och utvecklingen går inte att stoppa.

Jag suckade och tittade mig omkring i skogsgläntan. I ett träd satt en hackspett och hackade efter insekter, och på en sten satt en hare på bakbenen och tittade nyfiket på oss.

– Men tänk på alla som bor här, sa jag. Vart ska de ta vägen har ni tänkt?

Männen tittade oförstående på mig.

– Här bor väl ingen, svarade den ene mannen.

– Här bor ju fullt med fåglar, harar, rävar och grävlingar, sa jag.

– Jasså, skrattade den andre. Jag trodde du menade människor – eller du kanske tänkte på tomtar och troll! Men, tyvärr. Hararna får nog skutta någon annanstans. För nu behövs bara några sista mätningar, sedan hugger vi ner skogen och börjar spränga.

Kapitel 2

– Vi dansar i ring och förstår ingenting

Jag suckade djupt och gick vidare. Tänk att de skulle dra en bullrande motorväg rakt igenom allt det här vackra.

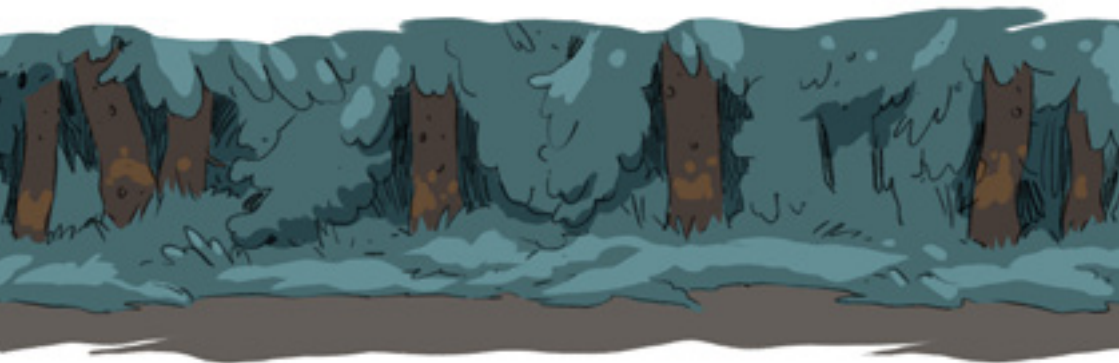
London lunkade vid min sida och jag kom att tänka på att det kanske var sista gången vi gick där i skogen tillsammans.

Jag satte mig på en stubbe och funderade. Jag ville göra något för att stoppa vägbygget, men jag kom inte på något. Vad kunde en liten tjej som jag göra mot grävmaskiner, lastbilar och dynamitgubbar?

London nosade runt stubben där jag satt, och så plötsligt satte han i väg med en väldig fart. Jag visslade på honom, men han reagerade inte.

Vad har det tagit åt honom? tänkte jag. Han brukar ju alltid komma när jag visslar. Jag reste mig och sprang efter honom.

LENA-SLEVA hade berättat att djur ibland kan se saker som vi människor inte gör. Jag visste att London inte brydde sig om spår efter andra djur – det var han alldeles för lat för. Så nu undrade jag verkligen vad det kunde vara som intresserade honom så mycket.

Jag såg hur han försvann med nosen i marken in under några granar. Jag sprang dit, vek undan en gren och kikade in. Det var alldeles tyst därbakom.

Jag böjde mig ner och kröp in.

– London! ropade jag, men fick inget svar.

Jag kröp på alla fyra längre in. Granarnas grenar formade sig som till en tunnel omkring mig, med tjocka gröna väggar.

Barren på marken stack mig på knäna och i händerna. Men jag fortsatte längre och längre in. Jag måste ju få reda på vad som hade hänt med min hund.

Efter en stund blev tunneln så bred och hög att jag kunde resa mig och jag fortsatte hukande framåt. Men så tog tunneln plötsligt slut.

Jag hade kommit ut på en grön äng som badade i solsken. Bakom en björkskog låg en stor kulle, och en bäck porlade glatt någonstans i närheten.

Så hörde jag plötsligt några flickor som fnittrade med ljusa röster och jag gömde mig snabbt bakom en stor sten. Från mitt gömställe kunde jag höra hur flickorna började sjunga, och jag kikade försiktigt fram.

Och det jag fick se, fick mig att tappa hakan av förvåning!

Tre små, små flickor i tunna klänningar dansade i ring på gräset.

– Vi dansar i ring och förstår ingenting,

sjöng de fnittrande och dansade snabbare och snabbare.

Älvor! tänkte jag och drog mig tillbaka bakom stenen igen. De såg precis ut som LENA-SLEVA hade beskrivit dem. Då finns de ju fortfarande!

– Hallå där, hörde jag en arg mansröst säga. Sluta upp med det där larvet!